

C-419/20. sz. ügy

Előzetes döntéshozatal iránti kérelem

A benyújtás napja:

2020. szeptember 8.

A kérdést előterjesztő bíróság:

Finanzgericht Hamburg (Németország)

Az előzetes döntéshozatalra utaló határozat kelte:

2020. szeptember 1.

Felperes:

F. Reyher Nchfg. GmbH & Co. KG

Alperes:

Hauptzollamt Hamburg

[omissis]

Finanzgericht Hamburg

Végzés

Az F. REYHER Nchfg. GmbH & Co. KG

[omissis],

[omissis] Hamburg

– felperes –

[omissis]

é s

a Hauptzollamt Hamburg

[omissis] Hamburg

– alperes –

k ö z ö t t

kamatok t á r g y á b a n

folyamatban lévő jogvitában a Hamburg szabad és Hanza-város, valamint Alsó-Szászország és Schleswig-Holstein tartományokra illetékességgel rendelkező Finanzgericht Hamburg (hamburgi pénzügyi bíróság, Németország) együttes tanácsának negyedik tanácsa 2020. szeptember 1-jén [omissis]

[omissis] [eredeti 2. o.]

a következőképpen határozott:

I. Az eljárást az Európai Unió Bírósága által történő előzetes döntéshozatalig felfüggeszti.

II. Előzetes döntéshozatali eljárás útján a következő kérdést terjeszti az Európai Unió Bírósága elé az uniós intézmények jogi aktusainak értelmezése céljából:

Akkor is fennáll-e az uniós jog megsértése mint az Európai Unió Bírósága által kialakított uniós jogi kamatigény feltétele, ha a tagállami hatóság vámot állapít meg az uniós jog alkalmazásával, a tagállami bíróság azonban később megállapítja, hogy nem állnak fenn a vám kivetésének ténybeli feltételei?

[omissis] [eredeti 3. o.]

A tényállás:

- 1 A felek közötti vita tárgyát jogellenesen megállapított és a Finanzgericht Hamburg (hamburgi pénzügyi bíróság) jogerős ítéletét követően visszafizetett dömpingellenes vámok utáni kamatfizetés képezi.
- 2 2010-ben és 2011-ben a felperes kötőelemeket importált egy Indonéziában letelepedett vállalkozástól, egy nagy kínai kötőelemgyártó leányvállalatától. A Kínai Népköztársaságból származó egyes vas vagy acél kötőelemek behozatala a 91/2009/EK rendelet¹ alapján dömpingellenes vám hatálya alá tartozott. Mivel az alperes Hauptzollamt (fővámhivatal, Németország) az Európai Csalás Elleni Hivatal (OLAF) által lefolytatott vizsgálatok alapján úgy ítélte meg, hogy a felperes által importált kötőelemek a Kínai Népköztársaságból származtak, 2013. évi határozataival dömpingellenes vámot vetett ki utólagosan a felperessel szemben, amelyet a felperes ezt követően meg is fizetett.

¹ A Kínai Népköztársaságból származó egyes vas vagy acél kötőelemek behozatalára végleges dömpingellenes vám kivetéséről szóló, 2009. január 26-i 91/2009/EK tanácsi rendelet (HL 2009. L 29., 1. o.; helyesbítés: HL 2015. L 64., 46. o.).

- 3 2019. április 3-i ítéletével [omissis] a Finanzgericht Hamburg (hamburgi pénzügyi bíróság) helyt adott a felperes keresetének, és hatályon kívül helyezte a vele szemben megállapított dömpingellenes vámokat azzal az indokkal, hogy a bizonyítási terhet viselő alperes fővámhivatal nem bizonyította, hogy az importált kötőelemek a Kínai Népköztársaságból származtak; a 2019. április 3-i ítélet jogerőre emelkedett.
- 4 2019 májusában az alperes fővámhivatal visszafizette a felperesnek az általa megfizetett dömpingellenes vámokat; az alperes fővámhivatal elutasította azonban a felperes arra irányuló kérelmét, hogy az általa megfizetett dömpingellenes vámok megfizetésének időpontjától a visszafizetés időpontjáig terjedő időszakra fizessen kamatot az említett vámok után.
- 5 Panasz sikertelen benyújtását követően a felperes 2020. február 10-én keresetet indított. A felperes úgy véli, hogy az Európai Unió Bíróságának ítélkezési gyakorlata (a Bíróság 2017. január 18-i Wortmann ítélete, C-365/15) alapján megilleti őt az érvényesített kamatigény **[eredeti 4. o.]**. A Bíróság megállapította, hogy abban az esetben, ha a behozatali vámokat, a dömpingellenes vámokat is ideértve, az uniós jog megsértésével szedték be, az érintett, aki megfizette a szóban forgó vámokat, nemcsak a beszedett összegek visszafizetésére jogosult, hanem az ezen összegek utáni, az azok megfizetésének időpontjától számítandó kamatokra is. Ez az uniós jogi kamatigény nem csak olyan helyzetekben áll fenn, amelyekben az Európai Unió Bírósága érvénytelennek nyilvánította az utólagos kivetés alapjául szolgáló dömpingellenes rendeletet. A behozatali vámokat akkor is az uniós jog megsértésével vetik ki, ami az összegek utáni kamatfizetés kötelezettségével jár, ha a vámok megállapításának jogellenességét – mint a jelen esetben – egy egyedi ügyben lefolytatott bírósági vizsgálat állapítja meg. A kamatfizetési kötelezettség szempontjából kizárólag az bír jelentőséggel, hogy az érintettől végső soron jogellenesen szedtek be vámokat.
- 6 Az alperes fővámhivatal mindenekelőtt arra hivatkozva vitatja a keresetet, hogy az Európai Unió Bíróságának ítélkezési gyakorlata szerint csak akkor áll fenn kamatfizetési kötelezettség, ha a vámokat azért kell visszafizetni, mert a Bíróság érvénytelennek vagy semmisnek nyilvánított egy dömpingellenes rendeletet. A jelen ügyben nem ez a helyzet. A kamatfizetésre vonatkozó nemzeti rendelkezések – mint például az Abgabenordnung (az adózás rendjéről szóló törvénykönyv, a továbbiakban: AO) perkamatokra vonatkozó 236. §-a – nem alkalmazhatók az Uniós Vámkódex 116. cikkének (6) bekezdésében foglalt egyértelmű szabályozásra tekintettel. **[eredeti 5. o.]**

Indokolás:

- 7 [omissis]
- 8 Az eljáró bírósági tanács felfüggeszti az eljárást [omissis], és az Európai Unió működéséről szóló szerződés (a továbbiakban: EUMSZ) 267. cikkének második bekezdése alapján előzetes döntéshozatal céljából az Európai Unió Bírósága (a

továbbiakban: Bíróság) elé terjeszti a rendelkező részben megfogalmazott kérdést, mert az ügy jogi megítélése kétséges.

I. Jogi háttér

9 A jogvita eldöntése szempontjából a következő rendelkezések relevánsak:

1. Nemzeti rendelkezések

10 Az AO 2002. október 1-jén közzétett változata (Bundesgesetzblatt I 3866. o.):

1. § Hatály

(1) A jelen törvény alkalmazandó a szövetségi jog vagy az Európai Unió joga által szabályozott minden adóra – beleértve az adókedvezményeket is –, amennyiben azokat szövetségi adóhatóságok vagy tartományi adóhatóságok kezelik. A jelen törvény csak az Európai Unió jogára is figyelemmel alkalmazható.

[...]

(3) A járulékos adóügyi szolgáltatásokra a jelen törvény rendelkezései az Európai Unió jogára is figyelemmel megfelelően alkalmazandók. [...]

3. § Adók, járulékos adóügyi szolgáltatások

(1) Az adók olyan pénzszolgáltatások, amelyek nem valamely különös szolgáltatás ellenszolgáltatásának minősülnek, és amelyeket valamely közjogi szervezet bevételek elérése érdekében a jogszabályban meghatározott, fizetési kötelezettséget keletkeztető feltételeknek megfelelő valamennyi jogalanyra kivet; a bevételek elérése járulékos cél is lehet.

[...]

(3) Az Uniós Vámkódex 5. cikkének 20. és 21. pontja szerinti behozatali és kiviteli vámok a jelen törvény értelmében vett adók. [...] **[eredeti 6. o.]**

(4) Járulékos adóügyi szolgáltatások [...] a 233–237. § szerinti kamatok, [...] az Uniós Vámkódex 5. cikkének 20. és 21. pontja szerinti behozatali és kiviteli vámok utáni kamatok [...]

37. § Az adójogviszonyból eredő igények

(1) Az adójogviszonyból eredő igény az adó iránti igény, az adókedvezmény iránti igény, a kezességen alapuló igény, a járulékos adóügyi szolgáltatás iránti igény, a (2) bekezdés szerinti visszatérítés iránti igény, valamint az egyes adójogszabályokban szabályozott adó-visszatérítés iránti igények.

(2) Az adó, adókedvezmény, kezességi összeg vagy járulékos adóügyi szolgáltatás jogalap nélküli megfizetése vagy visszafizetése esetén azt, akinek nevében a kifizetésre sor került, a kifizetés címzettjével szemben a megfizetett vagy visszafizetett összeg visszafizetése iránti igény illeti meg. [...]

233. § Alapelvek

Az adójogviszonyból eredő igények (37. §) után csak törvény által meghatározott esetekben fizetendő kamat. [...]

236. § A visszafizetendő összegek után fizetendő perkamatok

(1) Jogerős bírósági határozattal vagy ilyen határozat alapján történő adócsökkentés vagy adókedvezmény-nyújtás esetén a visszafizetendő vagy megtérítendő összeg után a (3) bekezdésre is figyelemmel a perfüggőség napjától a kifizetés napjáig terjedő időszakra kamatot kell fizetni. [...]

2. Uniós jogi rendelkezések

- 11 a) **Vámkódex:** a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet (HL 1992. L 302., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 4. kötet, 307. o.; későbbi módosításokkal):

241. cikk

A behozatali vagy kiviteli vámok összegének vagy e vámok fizetésekor beszedett hitelkamatnak vagy késedelmi kamatnak vámhatóság részéről történő visszafizetése nem jár azzal, hogy a vámhatóság kamatot fizetne. Kamatot kell azonban fizetni:

- ha a visszafizetés iránti kérelem jóváhagyásáról szóló határozatot az elfogadása napjától számított három hónapon belül nem hajtják végre,
- ha a nemzeti rendelkezések ezt írják elő.

[...]

- 12 b) **Uniós Vámkódex:** az Uniós Vámkódex létrehozásáról szóló, 2013. október 9-i 952/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2013. L 269., 1. o.; későbbi módosításokkal; helyesbítések: HL 2013. L 287., 90. o.; HL 2016. L 267., 2. o.; HL 2018. L 173., 35. o.): **[eredeti 7. o.]**

116. cikk

(1) Az ebben a szakaszban megállapított feltételekre is figyelemmel, a behozatali vagy kiviteli vám összegét a következő okok bármelyike esetén vissza kell fizetni vagy el kell engedni:

[...]

a) a behozatali vagy kiviteli vámok túlzott mértékben felszámított összege;

[...]

(6) A visszafizetés nem keletkeztet kamatfizetést az érintett vámhatóságok részéről.

[...]

II. Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés relevanciája

- 13 A kérdést előterjesztő bírósági tanács szerint uniós jogi szempontból nem kétséges, hogy a felperes az AO 236. §-a (1) bekezdésének első mondatában foglalt nemzeti rendelkezés alapján legalábbis perkamatokat követelhet. A kérdést előterjesztő bírósági tanács 2019. április 3-i jogerős határozata [omissis] alapján 2019 májusában az alperes fővámhivatal visszafizette a felperesnek az általa megfizetett dömpingellenes vámot; az AO 236. §-a (1) bekezdésének első mondata szerinti feltételek teljesülnek a jelen ügyben. A kérdést előterjesztő bírósági tanácsnak azzal kapcsolatban sincsenek észszerű kétségei, hogy az AO 236. §-a (1) bekezdésének első mondatában foglalt rendelkezés alkalmazhatóságát nem zárja ki az Uniós Vámkódex 116. cikkének (6) bekezdése, amely szerint – a Vámkódex 241. cikke első bekezdésének második mondatában foglalt korábbi szabályozástól eltérően – a visszafizetés nem keletkeztet kamatfizetést az érintett vámhatóságok részéről.
- 14 A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint az eljárási szabályokat általában a hatálybalépésükkor folyamatban lévő jogvitákra is alkalmazni kell, ellentétben az anyagi jogi szabályokkal, amelyeket főszabály szerint úgy kell értelmezni, mint amelyek a hatálybalépésük előtt keletkezett helyzetekre nem vonatkoznak (lásd: a Bíróság 2006. február 23-i Molenbergnatie ítélete, C-201/04, az összefoglalás 1. pontja). Kivételesen ettől eltérő megoldás csak akkor lehetséges, ha például a szóban forgó uniós anyagi jogi rendelkezés szövegéből, céljából és rendszertani elhelyezkedéséből egyértelműen kiderül, hogy azt visszaható hatállyal kell alkalmazni (lásd: a Bíróság 2009. március 19-i Mitsui Co. Deutschland ítélete, C-256/07, 32. pont). Az Uniós Vámkódex 116. cikkének (6) bekezdésében foglalt rendelkezés olyan anyagi jogi rendelkezésnek minősül, amely bár eljárási szabályokat (például határidőket) is tartalmaz, ezen eljárási szabályok azonban a jelen ügyben **[eredeti 8. o.]** nem relevánsak, mert a felek közötti vita tárgyát kizárólag annak kérdése képezi, hogy az Uniós Vámkódex 116. cikke (6) bekezdésének első albekezdése alapján kizárt-e a felperes által érvényesített kamatigény. Mivel sem az Uniós Vámkódex 116. cikkének szövege, sem a 952/2013/EU rendelet preambulumbekzdései nem adnak támpontot arra vonatkozóan, hogy az Uniós Vámkódex 116. cikke (6) bekezdésének első albekezdését az Uniós Vámkódex 288. cikkének (1) bekezdésével összefüggésben értelmezett 288. cikkének (2) bekezdésében foglalt rendelkezéssel ellentétben

visszaható hatállyal kellene alkalmazni, az Unió Vámkódex 116. cikke (6) bekezdésének első albekezdésében foglalt anyagi jogi rendelkezést csak a 2016. május 1-jétől keletkezett vámtartozásokra kell alkalmazni [omissis]. Az Unió Vámkódex hatálybalépését megelőzően – mégpedig 2013-ban – keletkezett – a jelen ügyben szereplőhöz hasonló – vámtartozásokra változatlanul a Vámkódex anyagi jogi rendelkezéseit, tehát többek között a Vámkódex 241. cikke első bekezdése második mondatának második francia bekezdését kell alkalmazni, amely szerint kamatot kell fizetni, ha a nemzeti rendelkezések ezt írják elő.

- 15 Unió jogi szempontból kétséges azonban, hogy a felperes az alperes fővámvhivatal által jogellenesen megállapított dömpingellenes vám megfizetésétől kezdődő időszakra is követelhet-e kamatokat. Ilyen kamatigénynek nincs jogalapja a nemzeti jogban. A felperes által indított kereset eredményessége sokkal inkább attól függ, hogy a felperes alapozhatja-e kamatfizetés iránti kérelmét a Bíróság által kialakított uniós jogi kamatigényre. A kérdést előterjesztő bírósági tanácsnak mindazonáltal kétségei vannak azzal kapcsolatban, hogy – a jelen ügyben szereplőhöz hasonló – olyan helyzetben is fennállnak-e a Bíróság által a tényleges érvényesülés uniós jogi elvéből levezetett kamatigény feltételei, amelyben a tagállami hatóság azért állapította meg a vámot az uniós jog alkalmazásával, mert meg volt győződve arról, hogy teljesülnek a vám kivetésének (uniós) jogi feltételei, a tagállami bíróság azonban később megállapította, hogy nem bizonyosodott be a vám kivetése ténybeli feltételeinek fennállása, és a vám kivetésére ezért az uniós jog megsértésével került sor. [eredeti 9. o.]

III. Az eljáró bírósági tanács jogi megfontolásai

- 16 A Bíróság legutóbb a 2017. január 18-i Wortmann ítéletben (C-365/15, rendelkező rész) megállapította, hogy abban az esetben, ha a vámokat az uniós jog megsértésével szedték be, a tagállamok uniós jogból eredő kötelessége, hogy a visszafizetésre jogosult jogalanyoknak megfizessék az ezen összeg utáni kamatot, amelyet a visszafizetett vámok e jogalanyok általi megfizetésének időpontjától kell számítani. A Bíróság ezen ítélete olyan korábbi ítéleteken alapul, amelyekben a Bíróság arra kötelezte a tagállamokat az uniós jog alapján, hogy ne csak fizessék vissza az uniós jog megsértésével kivetett vámokat, hanem az abból eredő veszteségeket is térítsék meg a jogalanyoknak, hogy a pénzüsszegek nem álltak rendelkezésre (lásd: a Bíróság 2012. szeptember 27-i Zuckerfabrik Jülich ítélete, C-113/10, C-147/10 és C-234/10, 65. pont; 2013. április 18-i Irimie ítélete, C-565/11, 28. pont). A Bíróság ezen ítéleteinek az a közös jellemzője, hogy a Bíróság az uniós jog megsértése miatt érvénytelennek vagy semmisnek nyilvánította a vámfizetési kötelezettség nemzeti, illetve uniós jogi jogalapját; a vám visszafizetése minden esetben jogalkotási hibán alapult.
- 17 A Zuckerfabrik Jülich ítéletben (C-113/10, C-147/10 és C-234/10) a Bíróság az uniós jog megsértése miatt érvénytelennek nyilvánította a beszedett

cukortermelési illeték jogalapját képező 1193/2009 rendeletet², és megállapította, hogy azok a jogalanyok, akik a cukorágazatban jogosultak az érvénytelen rendeletben meghatározott, tartozatlanul fizetett termelési illetékek összegének visszatérítésére, jogosultak a járulékos kamatok megtérítésére is (az összefoglalás 3. pontja). **[eredeti 10. o.]**

- 18 Az Irimie ítéletben (C-565/11) a Bíróság, miután a Bíróság egy másik tanácsa megállapította, hogy a tagállam által kivetett környezetszennyezési adó ellentétes az EUMSZ 110. cikkel (2011. április 7-i Tatu ítélet, C-402/09), a Zuckerfabrik Jülich ítéletre hivatkozva megerősítette, hogy az uniós jogból eredően a tagállamok kötelesek az uniós jog megsértésével kivetett adók összegét kamatokkal visszafizetni (22. pont); a kamatokat főszabály szerint a szóban forgó adó tartozatlan megfizetésének időpontja és az ezen adó visszatérítésének időpontja közötti időszakra kell megfizetni (28. pont).
- 19 A Bíróság Wortmann ügyben hozott legutóbbi ítéletét egy olyan eljárás előzte meg, amelyben a Bíróság megsemmisítette a Kínai Népköztársaságból származó egyes árukra vonatkozó végleges dömpingellenes vám kivetéséről szóló 1472/2006 rendeletet (2012. február 2-i Brosmann Footwear ítélet, C-249/10 P). A Bíróság ezt követően a Wortmann ügyben – amint már említést nyert – megállapította, hogy abban az esetben, ha a behozatali vámokat az uniós jog megsértésével szedték be, a tagállamok uniós jogból eredő kötelessége, hogy megfizessék a visszafizetett behozatali vámok utáni kamatot, amelyet a visszafizetett vámok megfizetésének időpontjától kell számítani (rendelkező rész).
- 20 A Bíróság azon ítélkezési gyakorlata, amely szerint a tagállamok kötelesek az uniós jog megsértésével kivetett vámok összegét kamatokkal visszafizetni, alighanem azon a megfontoláson alapul, hogy amennyiben a Bíróság az uniós jog megsértése miatt érvénytelennek vagy semmisnek nyilvánítja az Unió, illetve a tagállamok jogi aktusait, ezen aktusok joghatásai főszabály szerint nem maradnak fenn (az ellenkezőből való következtetés útján az EUMSZ 264. cikk második bekezdése alapján). E megfontolás folytán a jogalanyok nemcsak a jogosulatlanul kivetett vámok visszafizetésére, hanem a tagállam részére fizetett vagy az általa e vámokkal közvetlen összefüggésben levont összegek visszafizetésére is jogosultak, ami magában foglalja az abból eredő veszteségeket is, hogy a pénzüsszegek nem álltak rendelkezésre (lásd: **[eredeti 11. o.]** a Bíróság 2012. szeptember 27-i Zuckerfabrik Jülich ítélete, C-113/10, C-147/10 és C-234/10, 65. pont; ebben az értelemben már: a Bíróság 2006. december 12-i Test Claimants in the FII Group Litigation ítélete, C-446/04, 205. pont). Ugyanis csak így állítható helyre az a helyzet, amelynek akkor kellett volna kialakulnia, ha a később érvénytelennek nyilvánított vagy megsemmisített uniós rendelet, illetve az uniós joggal összeegyeztethetetlen tagállami adójogszabály végrehajtási aktusát nem fogadják el (lásd e tekintetben még: Sanchez-Bordona főtanácsnok C-365/15. sz. ügyre vonatkozó indítványa, 66. pont).

² 2009. november 3-i 1193/2009/EK rendelet (HL 2009. L 321., 1. o.).

- 21 Az alapügy alighanem jelentősen eltér a fent ismertetett helyzettől. Jóllehet alighanem olyan helyzetekre is irányadó az a Bíróság által hangsúlyozott szempont, hogy ellentételezni kell a jogalany által abból eredően elszenvedett vagyoni hátrányokat, hogy a pénzüsszegek nem álltak rendelkezésre (lásd: a Bíróság 2012. szeptember 27-i Zuckerfabrik Jülich ítélete, C-113/10, C-147/10 és C-234/10, 65. pont; 2013. április 18-i Irimie ítélete, C-565/11, 21. pont), amelyekben jogellenesen vetnek ki vámokat a jogalanyra, mert nem állnak fenn a vámok kivetésének (uniós) jogi feltételei. A jogalany szempontjából aligha bír jelentőséggel, hogy az uniós joggal ellentétes rendelet vagy rendelkezés, vagy pedig – mint a jelen esetben – pusztán a téves jellege miatt jogellenes (illetve az uniós joggal ellentétes) vámhatósági határozat alapján fizetett-e vámokat. Egyik esetben sem áll a jogalany rendelkezésére a beszedett pénzüsszeg, amelyet szabadon használhatott volna, ha a vámhatóságok tiszteletben tartották volna az uniós jogot. Az eljáró bírósági tanács véleménye szerint mindazonáltal alighanem jelentőséggel bír, hogy a vámok megállapításának jogalapját a Bíróság semmisnek vagy érvénytelennek nyilvánította-e, vagy hogy a jogalany azért vált-e jogosulttá a visszafizetésre, mert a tagállami hatóság tévesen alkalmazta az egyedi ügyben a vonatkozó és érvényes uniós jogot a tényállás téves értékelése miatt. Az utóbbi esetben alighanem csupán az egyedi ügyben hozott határozat kijavításáról **[eredeti 12. o.]** van szó, amelyre lényegében a mindenkori tagállami szabályok az irányadók, míg a Bíróság által érvénytelennek vagy semmisnek nyilvánított rendelet vagy rendelkezés esetében helyre kell állítani az uniós jog teljes érvényesülését.
- 22 A 2012. július 19-i Littlewoods Retail és társai ítéletben (C-591/10), amely egy olyan helyzetre vonatkozott, amelyben az adóalany részéről olyan héatülfizetésre került sor, amelyet a tagállam az Unió héaszabályozásának követelményeivel ellentétesen szedett be, a Bíróság mindazonáltal szintén megállapította, hogy a tagállamok kötelesek az uniós jog megsértésével kivetett adók összegét kamatokkal visszafizetni (26. pont). A Littlewoods Retail és társai ügy alapeljárásában az uniós jog megsértése nem a Bíróság által később alkalmazhatatlannak vagy semmisnek nyilvánított nemzeti vagy uniós jogi rendelkezésen alapult. Az uniós jog megsértése azáltal valósult meg, hogy az adóalapot tévesen túl magas összegben állapították meg (lásd: Trstenjak főtanácsnok C-591/10. sz. ügyre vonatkozó 2012. január 12-i indítványa, 6. pont), és azt nem is a Bíróság állapította meg, hanem kizárólag a tagállami hatóság, illetve a tagállami bíróság határozatain alapult. A Bíróság ezenfelül a Wortmann ügyben hangsúlyozta, hogy „a kérdést előterjesztő bíróságnak kell megvizsgálnia”, hogy a vámokat az uniós jog megsértésével szedték-e be (lásd: 2017. január 18-i Wortmann ítélet, C-365/15, 39. pont). Ez a megállapítás is amellet szülhat, hogy akkor is fennáll az uniós jog megsértése mint a Bíróság által kialakított uniós jogi kamatigény feltétele, ha a tagállami hatóság érvényes uniós jogi rendelkezések megsértésével állapítja meg a vámot, a nemzeti bíróság pedig megállapítja az uniós jog e megsértését.
- 23 A vonatkozó uniós jog értelmezésével kapcsolatos, fent bemutatott kételyekre tekintettel az eljáró bírósági tanács úgy határozott, hogy előzetes döntéshozatal

iránti kérelem útján a **[eredeti 13. o.]** rendelkező részben megfogalmazott kérdést terjeszti a Bíróság elé.

[omissis]

MUNKADOKUMENTUM